

A m. kir. közigazgatási bíróság 110. számú jogegységi határozatában kimondott az az álláspont, hogy a szegényjogon alapuló illetékmentesség kiterjed a dologi jogok telekkönyvi bejegyzése után bélyegeken járó bejegyzési illetékre is továbbra is alkalmazandó. (Közigazgatási Bíróság 133. sz. jogegységi megállapodása.) Az addig ellenkező 88. számú megállapodás megváltoztatásával, a 110. sz. jogegységi megállapodásban, a jogegységi tanács azt az álláspontot, hogy a személyes illetékmentesség a telekkönyvi bejegyzésért bélyegjegyekkel lerovandó illetékre is kiterjed,

nem a törvénykezési illetékekre vonatkozó szabályok alapján, hanem a megállapodás indokolásában kifejtettek szerint az 1881. XXVI. t.-c. 14. §-ában, illetőleg az illetéki díjjegyzék 85. tétel 12. pontjában foglalt jogszabály alapján és főleg a szegénységi jogon való mentesség céljára való utalással — foglalta el.

A törvénykezési illetékekre vonatkozó 1914. XLIII. t.-c. a dologi jogok telekkönyvi bejegyzése után járó illetékről kifejezetten nem intézkedik,

s a törvénnyel hatályon kívül helyezett rendelkezéseknek a 91. §-ban levő felsorolása közt az 1881. XXVI. t.-c. 14. §-a, illetőleg az ill. díjjegyzék 85. tételének 12. pontja nem is szerepel,

sőt úgy az 1914:XLIII. t.-c. 75. §-ához, mint a Pp. 112. §-ához tartozó indokolás, az 1881:XXVI. t.-c. 14. §-ához, mint a Pp. 112. §-ához tartozó indokolás, az 1881:XXVI. t.-c. 14. §-ában foglaltakra, mint a törvénykezési illetékek alól szegénységi jogon való mentesség meghatározásánál is alapul elfogadott intézkedésekre hivatkozik,

s az 1914:XLIII. t.-c. 75. §-ához tartozó indokolás második bekezdése azt mondja, hogy a szegénységi jog terjedelmének meghatározásánál a kifejlődött gyakorlat folytán megállapított elvek vétettek figyelembe.

Tehát ez a törvény a szegénységi jog terjedelmére nézve a gyakorlat folytán megállapított elvektől eltérő intézkedést nem is kíván tenni.

Ennélfogva sem a Pp.-nek, sem az 1914:XLIII. t.-c. cikknek az illetékmentességre vonatkozó határozataiból a 110. sz. megállapodástól való eltérésre alap nem található.

A Pp. 112. §-ának és az 1914: XLIII. t.-c. 75. §-ának első bekezdésében foglalt ama rendelkezés pedig, hogy a bíróságok előtti ügyekben is illetékmentességet maga után vonó szegénységi jogban az a fél részesül, akinek jövedelme nem nagyobb, mint a lakóhelyén szokásos közönséges napszám, még megerősíti a 110. sz. jogegységi megállapodás indokolásában nagy súllyal bíró azt a kijelentést,

hogy a szegényjogon való mentesség célja az, hogy a bélyegvásárláshoz szükséges pénz hiánya a szegényt a joga

érvényesítésében ne akadályozza.

A jog érvényesítése pedig nem a bírói ítélet meghozatalával, hanem az abban foglaltaknak teljesedésbe menésével van befejezve

Tehát a 110. sz. jogegységi megállapodással ellentétes álláspont elfoglalása által a szegény fél éppen a joga érvényesítésének teljesedésbe menését befejező eljárásban lehetne megakadályozva, ami által az egész megelőző eljárás a részére értéktelenné válhatna

Ezek alapján a 110. sz. jogegységi megállapodásban kimondott álláspont továbbra is fenntartandó.

Halmazott kérelmet tartalmazó, kellő időben előterjesztett beadvány felosztására utasítatván a fél — a részkérvények későn adáltak be; — ennek dacára az alapkérelem hatálya fennmarad. (Közigazgatási Bíróság 10.571/1928. P. szám.) A bíróság a rendelkező rész értelmében határozott, mert a panaszos 1927. évi június hó 21-én 88.902/1927. szám alatt az 57.900/1927. számú rendelet 8. §-ának második bekezdésében írt kérelmet az előírt záros idő előtt (1927. augusztus 15. előtt) beadta és az a körülmény, hogy a pénzügyigazgatóság a kérelmek halmazottsága miatt, külön-külön példányban leendő ismételt beadására hívta fel és ezeket az újabb külön-külön kiállított kérelmeket csak a kézbesítést követő 16. napon adta be, kérelmezőt az alapkérelemnek hatályától meg nem fosztja.

A vagyonátruházási illetéknél érvényesíthető kezesség szempontjából jogutódnak csak azt lehet tekinteni, aki az elhalt után tényleg örökölt is. (Közigazgati Bíróság 1702. sz. elvi jelentőségű határozata.) A V. 716/1924. tétel alatti kiszabás szerint az illeték az I. A. örökösei s köztük az I. A. terhére szabattott ki,

s az összesen 266 aranykoroná illetékből panaszos apját, a K-t lakott I. A.-t, nem — mint a királyi pénzügyigazgatóság tévesen jelzi — 7 aranykorona 30 fillér, hanem 67 aranykorona 60 aranyfillér terheli.

I. A.-nak azonban a fizetési meghagyást kézbesíteni nem lehetett, mert ő a panaszos által bemutatott halálesetfelvételi ív szerint még 1919. március 11-én elhalt.

Ezért a fizetési meghagyást panaszosnak az 1920: XXXIV. t.-cikk 22. §. (1) bekezdésének 1. pontjából folyó készfizetői kezessége címén kézbesítették s a kir. pénzügyigazgatóság is a végzése indokolásában panaszosnak ezt a kötelezettségét állapítja meg.

Ez a megállapítás azonban — a jelenlegi adatok alapján — még helyt nem foghat.

Elsősorban azért, mert az 1920:XXXIV. t.-c. 22. §. (1) bekezdésének 1. pontjában, említett jogutódok alatt az elhalt